

De ongetemde eenhoorn

De ongetemde eenhoorn

Ambrosia Vale

18+ | Dark fantasy

Dit verhaal bevat expliciete seksuele inhoud, geweld en duistere thema's. De inhoud is bedoeld voor volwassen lezers.

Schrijver: Ambrosia Vale

Coverontwerp: Ambrosia Vale met ChatGPT en Canva

ISBN: 9789403895765

© 2026 Ambrosia Vale

Proloog

Paniek breekt uit wanneer de kernmotor het begeeft. De lichten vallen uit. Duisternis heerst. De opvarenden van het ruimteschip kunnen enkel afwachten en hopen dat de berekeningen kloppen.

Het gevaarte stevent af op een planeet, die dezelfde atmosfeer moet hebben dan die van hen, die lang geleden onbewoonbaar werd. De crash overleven is de laatste hoop op een nieuw bestaan.

De turbulentie is extreem sterk. Verschillende mensen worden zo hard door elkaar geschud dat ze gewond raken wanneer ze vallen of ergens tegenaan belanden.

Neerstorten is onvermijdelijk. De mensheid rekent op technologie om te overleven. Religie is vergeten, net als de aarde waar ze ooit vandaan komen.

Als een grote vuurbal doorklieft het schip de atmosfeer van de vreemde planeet. Het is een goed teken dat er een dampkring is en een zon die gunstig gepositioneerd staat. De wetenschappers hebben zo nauwkeurig mogelijk berekend waar er kans op overleven is.

Is er water? Onder hen strekt zich een grote, rode vloeibare massa uit. Het lijkt eerder bloed. Is het wel drinkbaar?

In sommige compartimenten loopt de temperatuur zo hoog op dat de opvarenden levend verbranden. Hun kreten weerklinken door het hele schip. Niemand kan hen redden. Ze staan onderaan in de rangorde. Zelfs binnen de elite bestaat er een hiërarchie.

De klap is genadeloos en eist nog meer levens dan de hitte. Alleen de prominenten in de kern van het schip overleven.

Wanneer het gevaarte voldoende is afgekoeld om naar buiten te gaan, hopen de gestrande ruimtevaarders dat ze zich niet vergissen in het zuurstofgehalte van de lucht, die ze gretig inademen. Als ze wegstijgen van het smeulende wrak zien ze een kasteel dat lijkt op wat ze uit oude geschiedenisboeken als een middeleeuwse burcht kennen. De zon is feller dan het kunstlicht aan boord. Ze knippen met hun ogen en kunnen amper geloven wat ze zien.

Een stevig gebouwde man van achteraan de dertig geeft een teken aan de groep dat ze daarheen moeten. Hij is de leider en draagt de meeste insignes op zijn pak. Iedereen volgt hem.

Het gezelschap wordt begroet door dieren. Vooral vogels komen naar de plek van het onheil. Gieren, kraaien en raven begeben zich in het wrak, gelokt door de lichamen aan boord.

‘Dit lijkt op iets van de Aarde.’ De bioloog observeert het tafereel.

De geur van verbrand vlees hangt zwaar in de lucht. Het gezelschap wil er zo snel mogelijk vandaan. Het enige dierlijke wat ze kennen, zijn genetische codes om vlees te kweken aan boord. Echte dieren hebben ze nog nooit gezien. Wat ze nu aanschouwen, kunnen ze amper vatten.

Ze weten niet wat ze meemaken wanneer de vogels in mensen veranderen. Vanuit het kasteel komt een eenhoorn hen tegemoet.

Iedereen knielt voor het gracieuze dier dat zich in een jongeman van vooraan de twintig verandert. Meelevend kijkt hij de ruimtereizigers aan. De menselijke leider is niet onder de indruk. Het warme welkom van de vreemde figuur beschouwt hij als een teken van zwakte.

1

Duistere wolken pakken zich samen boven Gordia wanneer de jonge eenhoornkoning zijn gasten naar het kasteel leidt. De wind streelt hun gezichten en draagt een vreemde, ijle geur met zich mee die de president niet kan plaatsen. Hij is enkel een kunstmatige atmosfeer gewend en kan het weer niet plaatsen.

Het kasteel rijst voor hen op als een massieve stenen massa. Als ze naderen, zijn er massa's ogen die hen aankijken vanaf de muren en kantelen. De sfeer is eerder nieuwsgierig dan dreigend.

De jonge koning spreekt zijn onderdanen toe, terwijl hij hen het binnenplein op leidt. De ruimtereizigers verstaan geen woord van wat hij zegt. Ze kijken verbaasd rond en zien mensen en dieren heen en weer lopen. Ze volgen de fraai geklede man naar binnen, door een korte gang naar een grote zaal.

De jongeman maakt een gebaar naar de mensen om aan te geven dat ze even moeten blijven waar ze zijn en loopt vervolgens naar een van de twee tronen die verderop in de zaal staan. Hij gaat erop zitten en neemt de hand van de jonge vrouw die op de andere troon zit. Ze draagt een gracieuze jurk, die bij het pak van de jongeman past. Meteen valt op dat haar buikt gezwollen is.

De president staat er verveeld bij. Hij is niet onder de indruk. Het kasteel doet hem denken aan gebouwen uit lang vervlogen tijden op zijn planeet. De dikke stenen muren, die langs buiten wit gekalkt zijn, steken af tegen het weelderige interieur. Hij haalt zijn neus op voor de fraaie fresco's die de kruisgewelven sieren. Het zijn allegorische figuren van mensen en dieren. Centraal staan een eenhoorn en een zwaard.

Hij geeft de rest van de bemanning een teken dat ze minder formeel moeten zijn. Volgens hem staan ze te gapen als lamgeslagen padden. De weelde die hen nederig lijkt te maken, heeft op hem geen invloed. Volgens hem hoort deze plek ergens in de geschiedenisboeken thuis. Hoe meer hij rondkijkt, hoe minder respect hij voor zijn gastheren kan opbrengen.

Het laserpistool jeukt aan zijn zijde. De wachters dragen geen wapens. Een beschaving die zich niet verdedigt, is volgens hem niet waardig om te bestaan. De tekening boven hun hoofd laat zien dat ze er kennis van hebben, al is die naar zijn mening primitief.

Wapens, wat is dat? Een stem klinkt in zijn hoofd. Een jonge vrouw komt naast hem staan. Hij schat haar rond de twintig. Ze is groot en rank gebouwd. Haar lange, bruine haar is netjes opgestoken in een sierlijke knot. Haar figuur wordt geaccentueerd door een strakke mantel met een bontkraag.

De president vindt haar aantrekkelijk, al kan hij niet benoemen waarom. Ze heeft een dierlijke kant. Hij meent haar eerder in een gier te hebben zien veranderen. Ook als mens heeft ze een lange hals. Alleen komt die nu eerder elegant over.

Ik ben Vultura en gebruik mijn gave om alles duidelijk te maken. Ze richt zich tot de ruimtereizigers en knikt naar de koning.

De president begrijpt het opzet: de jongedame beschikt over telepathische gaven en is aangewezen om op deze manier te tolken. *Deze wezens hebben toch een beetje verstand.*

Vultura haalt haar neus op. De blik in haar heldere bruine ogen fascineert hem mateloos. Hij zou haar graag beter leren kennen.

‘Ik ben president Ronald Dermont,’ zegt hij, met zijn duim op hem gericht.

De jonge vrouw richt zich tot de koning en zegt iets waarin hij enkel zijn verbasterde naam herkent. Hij stelt de vijf andere overlevenden voor, bewust het woord nemend. Het laatste wat hij wil, is dat Vultura zou opvangen wat de vier mannen en de vrouw in zijn gezelschap van hem denken.

Zijn commandant bekijkt hem vies. Is ze jaloers op de lokale jonge vrouw? Heeft ze door dat hij haar leuk vindt? Ze is kordaat, maar laat haar hand langs het pistool in haar gordel gaan als ze zijn blik opvangt. Hij kan het moeilijk verkroppen dat ze hem heeft afgewezen. Wat zag ze in die nutteloze sergeant, die in de crash gebleven is?

Vultura kucht.

Dit zijn koning Sarion en koningin Seride van de eenhoorns. Zij leiden onze planeet. Ik vertegenwoordig de gieren. Mijn volk zal nog een tijdje werk hebben om de lichamen in uw schip op te ruimen. De raven en kraaien helpen ons daarbij.

De president is in zijn nopjes. *Een planeet zonder wapens.* Daar ligt de macht voor het grijpen.

Vultura staart hem fronsend aan. De gedachten die ze van hem opvangt, kan ze niet plaatsen. Ze richt zich weer tot de koning en begint een conversatie met hem.

‘President.’ De bioloog komt dichterbij. ‘Wat moeten ze van ons?’

‘Ik denk dat ze erover nadenken hoe ze ons moeten vernietigen.’ De commandant windt er geen doekjes om.

‘Denk je dat?’ De dokter slaat demonstratief zijn armen over elkaar.

Dan ziet de president een zwaard op een altaar aan de andere kant van de zaal. Zijn ogen stralen. Dit was wat hij zocht.

Blijf daaraf! Vultura waarschuwt hem. Ze loopt achter hem aan wanneer hij het wapen nadert.

De koning staat ook rechtop en maakt handgebaren, waarop wachters komen aandraven die de president meteen vastgrijpen. Hij kijkt naar Vultura.

Dit is het zwaard Tirkam. Het is heilig en kan alleen door een eenhoorn gehanteerd worden. Als je het aanraakt, zul je het voelen.

De president buldert het uit van het lachen. Hij duwt de wachters opzij en grijpt naar het zwaard. Het lachen vergaat hem meteen wanneer hij geraakt wordt door iets wat op een bliksem lijkt. Kermend laat hij het zwaard los en grijpt naar zijn gezicht. Hij tast in het bloed en voelt open wonden.

Je was gewaarschuwd. Vultura gaat naast hem staan. *Waag het niet dat te herhalen. Dit is de kracht van ons rijk, en als je geen eenhoorn bent, kun je er niets mee.*

Ze slaat met haar armen en verandert in een grote gier.

De president kijkt haar na wanneer ze naar de troon vliegt en bij de hoogzwangere koningin gaat zitten. Dan ziet hij een glimp van zijn verminkte gezicht in een spiegel. Het enige waar hij op dat moment aan kan denken, is wraak. Een plan dat even briljant als gruwelijk is, krijgt vorm in zijn gedachten.

De president kan die nacht de slaap niet vatten. Niet alleen zijn gehavende gezicht kwelt hem. Het knaagt aan hem dat hij de leider niet meer is. Op deze planeet is hij niemand, een gevangene. Dit kan hij niet laten gebeuren. Hij gaat zich niet laten kennen door een volk dat geen wapens kent.

‘Ik kan je gedachten niet lezen zoals die gier, maar als ik jou was, zou ik wat je ook denkt meteen uit je hoofd zetten.’ De commandant komt naar hem toe.

‘Je weet niet wat ik denk, dus hou je kop.’ De president heeft geen zin om de les gelezen te worden.

Hij zit samen met de andere overlevenden opgesloten in een grauwe kamer. Ze verwijten hem dat hij het zwaard heeft aangeraakt en dat ze zo uit de gratie zijn gevallen in hun nieuwe wereld.

‘Luister, ik weet dat jullie het anders willen, maar ik wil weten wat deze halve dieren bezielt, zodat ik geen president meer hoef te zijn, maar ze me keizer kunnen kronen en ... auch.’ Hij onderbreekt zijn speech als de naald weer in de wond gaat.

De dokter doet zijn best om met de primitieve middelen die hij heeft het gezicht van de president te hechten. Zijn handen trillen, wat zijn taak er niet makkelijker op maakt.

De leider is eerder gevreesd dan geliefd. Zijn pistool geeft hem een voordeel. Hier liggen de machtsverhoudingen anders. Dat was hem meteen duidelijk.

‘We moeten een eenhoorn in handen krijgen die dat zwaard voor ons kan hanteren.’ Hij spreekt zijn gedachten uit en let op de reacties van zijn gezelschap. Ze zijn niet onder de indruk. Zoals ze erbij zitten, vermoedt hij dat ze hem eerder zullen tegenwerken.

‘Dus je wilt de koning gijzelen?’ De bioloog schudt zijn hoofd.

‘Ik heb een beter idee.’ De president tovert een glimlach op zijn gezicht. ‘Jullie hebben de koningin gezien.’

‘Je bent gek!’ De ingenieur, die het langst heeft gezwegen, schiet recht. ‘Denk je dat je daarbij in de buurt gaat geraken?’

De president heeft er genoeg van. Hij grijpt zijn laserpistool en richt zo snel hij kan. Dit had hij al eerder

moeten doen. Als laatste blijft de bioloog over, die snikkend onder de tafel is gekropen.

‘Wel, James, jij blijft me toch trouw?’ De president knielt bij hem neer.

De deur zwaait open. Wachters komen binnen en houden halt wanneer ze de lichamen zien liggen.

De president vermoedt dat de knallen hen hebben gelokt. De mannen staren naar hem en weten niet wat ze moeten doen. Dit zijn ze duidelijk niet gewend.

Wat is hier gaande? Een telepathische stem dringt zich op. Vultura wringt zich tussen de wachters door en wordt bleek wanneer ze ziet wat er gebeurd is.

Waarom vloog je niet als een gier over hun hoofden? De kapitein spreekt haar in gedachten toe.

De jonge gier reageert niet meteen. Ze staart met grote ogen naar de president, die zijn rokende pistool wegsteekt.

Een van de wachters buigt zich over de lichamen. Hij kijkt ernaar, maar blijft eraf. Hij ziet enkel een zwart gaatje, geen bloed. Met veel armgebaren roept hij iets. De andere mannen lopen weg en komen even later terug met doeken, waarin ze de lichamen wikkelen. Hun handelingen verraden dat ze de stoffelijke resten niet willen aanraken.

‘Ze zijn niet besmettelijk.’ De president kijkt geamuseerd toe.

Vultura rolt met haar ogen en begint te vertalen.

Ik heb ze vermoord. Ze keerden tegen mij. Als ik dat zwaard niet in handen krijg, is dit het einde van deze planeet. Zijn taal is duidelijk.

Ik heb je door. Vultura zet een stap in zijn richting. *Sinds de heerschappij van de eenhoorns met het magische zwaard heerst er vrede in Gordia. Koning Sarion staat goed met de kraaien en de raven. Voor ons, de gieren, dreigt er hongersnood.*

De president glundert. Er moet een manier zijn om van binnenuit te werken. Hij neemt zijn pistool en mikt op de bioloog die onder de tafel vandaan komt. De man valt roerloos neer.

De bewakers zijn in shock wanneer Vultura transformeert en zich op het lichaam werpt, dat ze gretig begint te verorberen.

De volgende ochtend ontwaakt de president na een korte nachtrust. Nu pas begint hij in te zien dat hij de laatste mens is. Wat heeft hij gedaan? Hij had op zijn minst de commandant moeten laten leven. Of ze het nu wil of niet, met haar zou hij voor nageslacht kunnen hebben gezorgd.

Als hij echt eerlijk is tegenover zichzelf, vindt hij kinderen een noodzakelijk kwaad. In zijn ogen zijn ze onvoorspelbaar. Mocht hij ooit vader worden, zou hij de wil van zijn kroost breken, zodat het zou worden zoals hij het wil.

Zijn aandacht gaat naar de deur, die opengaat.

Tot zijn grote verwondering komt Vultura de kamer binnen. Ze draagt een dienblad waarop een beker en een dampende kom soep staan.

De koning weet nog niet wat hij met jou moet doen. Het is zo lang geleden dat er hier nog levens zijn genomen, dat hij in beraad is.

‘Je zal hem mij toch niets laten overkomen?’ De president doet moeite om zijn beste puppyblik tentoon te stellen.

Ze zet het dienblad voor hem neer op de tafel. *Wat wil je dat ik doe?*

Hij houdt zijn gedachten erbij. ‘Ik moet hier weg. Hoe kan ik je meer macht geven?’

Dan moet je Tirkam kunnen hanteren. Dat kan alleen ons koningspaar. Dat zijn eenhoorns.

‘En die in de buik van de koningin?’

Vultura slikt. Die kan elke dag geboren worden. Daar is onze koning nu meer mee bezig dan met iets anders.

‘Kan je me zijn kamer wijzen?’

Er valt een korte stilte.

Vultura knikt. Haar lippen trillen.

‘Mooi, ik zal je mee laten heersen aan mijn zijde.’

Met een dankbare buiging verlaat ze de kamer. Hij kijkt haar na. Ze mag dan een gier zijn, ik zou haar met plezier in mijn bed nemen. Wie weet komt daar iets uit voort. Ze wijst me duidelijk niet af.

Koning Sarion staart naar de perkamenten rollen op de tafel, die oude geschriften bevatten. Hij strijkt een lok van zijn lange, donkerblonde haren uit zijn ogen en richt zich tot de man tegenover hem, die ongeveer zijn leeftijd is.

‘Meen je dat, Rufus?’ vraagt hij.

‘Sarion, ik zeg het niet als onderdaan, maar als vriend. Vlucht nu je kan.’

Hoofdschuddend rolt Sarion de documenten op. *‘Geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt. Ik faal als leider en als Seride en ik daar de prijs voor moeten betalen ...’*

Hij maakt zijn zin niet af.

‘Ik weet wat er voorspeld is. Als ik een dochter krijg, hoort ze bij jouw zoon, maar ...’

‘Hij zal leven. Daar gebruik ik mijn laatste krachten voor.’ Sarion stopt de boekrollen in een koker en overhandigt ze aan Rufus. ‘Verder reken ik op jou.’

‘De vijand heeft vreemde wapens.’

‘Leer hoe deze dingen werken. Jij bent verstandig en als kraai kan je iedereen manipuleren.’

‘Enkel de wolven weten nog hoe ze zwaarden moeten hanteren. Ik zal met hen spreken.’

Sarion gaat voor Rufus staan en omhelst hem. Het doet hem raar dat dit waarschijnlijk de laatste keer is dat hij zijn beste vriend in leven zal zien. Daarna hoopt hij vanuit de andere kant nog invloed te kunnen uitoefenen. Zijn keuze staat vast. Als hij zich moet opofferen voor een groter doel, dan doet hij dat, al heeft hij geen idee wat hem drijft.

Diep vanbinnen weet hij dat als hij gaat lopen, hij zijn volk in de steek laat en mogelijk de rest van zijn leven op de vlucht zal zijn. Met een vrouw die elk moment kan bevallen, ziet hij dat niet zitten. Welke keuze hij ook maakt, alles voelt fout aan.

Rufus transformeert en vliegt als kraai naar buiten.

Sarion laat zich in zijn stoel zakken. De tranen vloeien rijkelijk uit zijn ogen. Buiten zijn koningin wil hij niemand meer zien. Hij weet wat er gaat gebeuren en neemt er vrede mee dat er nog een sprankel hoop zal overleven in de vorm van zijn ongeboren zoon, al vreest hij dat het monster dat hij moet goede intenties onder zijn dak heeft genomen, daar ook slechte plannen mee heeft.

2

Midden in de nacht wordt er op de deur geklopt. De president schrikt wakker en kijkt rond. Alleen zijn adem is hoorbaar in de donkere kamer. Hij blijft liggen. Het is nog geen tijd. Hij vertrouwt erop dat zijn nieuwe partner hem niet in de steek zal laten.

Hij haalt diep adem en herinnert zich wat er met de rest van zijn bemanning is gebeurd. Het dringt tot hem door dat hij de laatste mens is. De wezens op deze planeet zijn shapeshifters. Ze hebben naast hun menselijke vorm een dierlijk alter ego.

Sinds hij de laatste vrouw heeft doodgeschoten, is de kans groot dat hij geen eigen nageslacht zal krijgen. Hij kan niet inschatten of hij zich met zijn toekomstige onderdanen zal kunnen voortplanten. Daar heeft hij al iets op gevonden. Zijn plan kan niet fout lopen.

Er wordt opnieuw geklopt, dwingender. Ongeduldiger. Dit is het moment waarop hij in actie moet komen. Hij staat op, grijpt automatisch naar zijn wapen en doet open.

Vultura wacht hem op in de gang. Haar silhouet is vaag zichtbaar in het schijnsel van een olielamp verderop. Ze wenkt hem. Iedereen slaapt nu. *Ik kan je helpen.*

Ze opent een deur en leidt hem door een smalle gang. Hun voetstappen weerklinken gedempt tegen de stenen vloer. Ze brengt hem naar de afgesproken plek. Elke stap brengt hem dichterbij zijn doel. Regelmatig kijkt ze over haar schouder. In haar ogen meent hij angst te zien. Is het om betrappt te worden, of voor hem?

De president loopt doodkalm achter haar aan. Hij zet zijn voeten zorgvuldig neer en rolt ze af om geen geluid te maken. Zijn hand rust op zijn wapen. Zijn hartslag blijft laag.

Hier is het. Vultura houdt halt voor een deur en zet een stap achteruit. Hij ziet hoe haar blik naar zijn wapen gaat wanneer hij het grijpt.

Hij knikt kort, bijna geruststellend, en opent de deur.

Meteen neemt hij zijn nachtkijker om zich te oriënteren in de donkere kamer. Het groenige beeld flakkert even. Dan ziet hij het jonge koningspaar verschrikt rechtop in bed zitten. Hun gezichten verraden paniek.

Ze spreken hem toe in woorden die hij niet begrijpt. Hij doet er geen moeite voor. Hij richt en schiet. Het schot weerklinkt dof. De koning zakt in elkaar.

De koningin laat een schrille gil horen.

Met een grijns richt hij zich tot haar en trekt zijn mes. Wat hij met haar van plan is, zal zijn lot bepalen. Het lemmet glanst dreigend in het fletse licht van de olielamp.

De koningin staart ernaar met grote ogen. Ze probeert achteruit te kruipen, maar haar lichaam gehoorzaamt niet meer. Met zwakke stem brengt ze enkele woorden uit die hij niet verstaat. Het klinkt als een smeekbede.

Hij is totaal niet onder de indruk en plant het mes in haar buik. Ze kermt, haar adem stokt. Hij houdt het handvat stevig vast terwijl haar lichaam begint te schokken. Met uiterste concentratie begint hij te snijden, om zijn buit niet te raken. Warm bloed stroomt over zijn handen terwijl hij zijn ultieme prijs zoekt.

De koningin gorgelt en blijft roerloos liggen, terwijl er steeds meer bloed uit haar stroomt. De lakens kleuren rood. Haar ademhaling stopt. Haar lichaam schokt nog na, maar ze is bezweken. Enkel haar buik beweegt rusteloos, alsof het kind erin aan het lot van zijn moeder wil ontsnappen.

De president heeft geen tijd te verliezen. Zijn vingers tasten gehaast in haar buik en raken uiteindelijk een kleine

arm. Opgelucht rukt hij het lichaam verder open en het kind eruit.

De boreling zet zijn keel open. Het geluid snijdt door de kamer. Hier was hij niet op voorbereid. Hij negeert het. Zijn handen bewegen automatisch, terwijl hij de navelstreng afbindt en doorsnijdt. Het bloed kleeft aan zijn vingers. Hij wikkelt het kind in een doordrenkte deken en verlaat de kamer zonder de tijd te nemen om het geslacht na te kijken. Dat maakt niet uit. Zijn inschatting klopt: dit kind was klaar om geboren te worden.

Buiten wacht Vultura hem op. Ze is omsingeld door wachters, die verstijfd blijven staan wanneer de president de baby toont. Hun blikken schieten van het kind naar het bloed op zijn handen. Hun houding verraadt dat ze begrijpen wat er aan de hand is.

Hij wijst met het besmeurde mes naar zijn laserpistool om zijn boodschap kracht bij te zetten, terwijl hij het kind op zijn andere arm vasthoudt.

Aarzelend beginnen de wachter onderling te mompelen. Dan buigen ze één voor één voor hem.

‘Zeg hun dat er een nieuwe tijd is aangebroken.’ De president richt zich tot Vultura.

De gier kijkt naar de mannen en dan naar hem. Haar keel beweegt, maar ze zegt niets. Met aarzelende passen gaat ze naast hem staan.

‘Is er iets?’ vraagt de president met gedempte stem.

Vultura kijkt langs hem heen, schijnbaar luisterend naar iets wat hij niet kan horen. ‘Ik denk niet dat iedereen je zal volgen.’

De president grinnikt als hij haar woorden telepathisch opvangt en kijkt naar de baby. Nu pas ziet hij dat het een jongen is.

‘Dit is mijn zoon. Wie me tegenwerkt, maak je koud.’ Hij richt zich tot de mannen, die knikken. ‘Voortaan zijn jullie mensen en transformeren jullie niet meer.’

Vultura vertaalt zijn woorden.

Hij kijkt haar aan met glanzende ogen. Voorlopig kan hij haar gebruiken.

Rufus landt in een bos. Uitgeput gaat hij op een omgevallen boomstam zitten. Hij heeft de raven ook ingeschakeld. Zijn broedervolk laat hem zeker niet in de steek. Alleen zijn wolven moeilijker te vinden dan hij had gehoopt.

Hij geeft de moed bijna op, vooral nu het nieuws dat de koning dood is zich over Gordia verspreidt. De nieuwe heerser, die zichzelf keizer noemt, wil dat de Gordianen zich tot mensen ontwikkelen. Volgens hem zou niet transformeren iedereen sterker maken.

Rufus weet beter. Wie niet leert transformeren, wordt gek en verliest zichzelf. Het gebeurt soms bij wezen waarvan de ouders niet bekend zijn.

Een andere kraai landt naast hem. Ze verandert in een jonge vrouw.

Met een glimlach valt Rufus haar om de hals. ‘Heb jij meer geluk gehad, liefste?’

‘Ik heb wolven gezien bij de rivier. Een paar welpen.’

‘Wel, dan zijn de alfa’s zeker in de buurt.’

‘Als iemand hen kan overtuigen, ben jij het, lieverd.’

Rufus sluit zijn ogen als zijn vrouw haar lippen tegen de zijne drukt. Bijna zou hij vergeten waarvoor hij hier is.

Ze kijkt hem ernstig aan. ‘Is er iets?’

Hij schudt zijn hoofd. Het lijkt hem geen goed idee te zeggen wat de welpen in hem naar boven brengen. Hij weet hoe sterk zijn vrouw naar een kind verlangt. Dat de tijden gaan veranderen, maakt hem nog minder happig om vader te worden. Hij kan de profetie niet ontlopen, maar weet wat hij heeft gezien: nieuw leven zal een offer kosten.

Ik ben nog niet klaar om haar te verliezen.

Dat hij opgelucht was dat ze die ochtend meldde dat ze weer bloedde, laat hij niet merken. Het is uitstel van executie. Als zijn kind geboren wordt, zal het zonder moeder opgroeien. Hij wil er niet aan denken.

Sarion blijft door zijn hoofd spelen. Hij begrijpt de eenhoorn maar al te goed. Het had geen zin om hem uit zijn kasteel te ontvoeren. Hij was bereid om te sterven.

Voor wat? De vraag laat Rufus niet los.

Net als hij wil opstaan, kraken de struiken. Voor hem verschijnen twee wolvenwelpen. Achter hen volgen twee grote, volwassen exemplaren, die transformeren in hun menselijke vorm.

Vultura wiegt de baby in haar armen. Ze weet met zichzelf geen raad. Natuurlijk krijgt zij de taak om papflessen te geven en luiers te verschonen. Dat beschouwt de nieuwbakken keizer onder zijn stand. Hij heeft haar officieel als zijn partner benoemd, maar niet als keizerin.

Ze heeft er nooit bij stilgestaan of ze kinderen wilde. Nu krijgt ze een pasgeboren eenhoorn in haar handen geduwd . Hoe moet ze hem opvoeden? Iets zegt haar dat dit enkel fout kan aflopen.

De deur vliegt open. De keizer komt naar binnen gestormd. Zijn gezicht is verborgen achter een leren masker dat hij niet meer afzet.

Vultura heeft begrip voor zijn ijdelheid. Ze staat op en legt de baby in zijn wieg.

‘Ik heb horen vertellen dat er volkeren zijn die zich niet willen onderwerpen. De kraaien en de raven zijn weggevlogen. Blijkbaar zoeken ze medestanders om me omver te werpen.’ De keizer gaat op het bed zitten.

‘Dat verbaast me niets.’ Vultura laat zich naast hem zakken.

‘Eet onze zoon goed?’

Onze zoon? Die van Sarion en Seride zal je bedoelen.

Ze knikt en spreekt niet uit wat ze denkt. Het tere wezentje zal zo niet blijven. Ooit wordt het een volwassen eenhoorn. Iets in de uitstraling van de baby maakt haar onrustig. Ooit zal ze de controle over hem verliezen.

‘Wel, die kraai die me kwam waarschuwen voor haar leider heeft me een dienst bewezen voor ik ze een kopje kleiner maakte.’ De keizer trekt zijn laarzen uit. ‘Ze kon iedereen wijsmaken dat Elgor onze zoon is. Bedankt om die naam voor hem te kiezen.’

Die hadden Sarion en Seride gekozen. Ik las hun gedachten.

Vultura heeft op haar manier de laatste wens van het vermoorde koningspaar gerespecteerd. Meer kan ze niet doen. Ze streelt de keizer over zijn kale schedel, als hij haar tegen zich aandrukt.

‘Mijn mannen moeten leren vechten en liefst zo snel mogelijk.’ Hij mijmert luidop. Haar affectie dringt niet tot hem door.

Gemengde gevoelens overvallen haar. Ze werkt niet tegen wanneer hij haar jurk losmaakt. Ze heeft voor deze man

gekozen. Een deel van haar weet dat ze er nog spijt van gaat krijgen, als ze dat al niet heeft.

Hoe erg ze zich aan het beleid van koning Sarion kon ergeren, ze wenste hem niet dood. Waarom nam ze de man die ze met de beste wil van de wereld enkel Derom kan noemen niet ernstig toen hij zei wat hij van plan was?

Niemand op Gordia nam levens. Iedereen kent daar de gevolgen van. Toch moest ze juist vallen voor die man van een ander rijk, die mogelijk Gordia zal vernietigen. Op zijn manier heeft hij haar veroverd. Hoe kon ze zo stom en blind zijn te geloven dat hij van haar zou houden?

De keizer kust haar nek. Zijn handen tasten gretig over haar naakte huid. Ze laat hem begaan. Haar lichaam reageert uitnodigend. Ze wordt nat als hij zijn broek laat zakken. Haar vingertoppen glijden onder zijn hemd, over zijn buik. Ze wil hem uit zijn hemd helpen, maar hij houdt haar tegen.

Hij duwt haar achteruit op het bed. Ze laat hem begaan, in de hoop dat het beter wordt. Inwendig krijgt ze het warm als hij zich over haar buigt. Dan laat hij zich op haar zakken.

Dit is het moment waar ze naar uitkijkt. Zijn stijve lid dringt in haar naar binnen. De prikkels die haar ertoe doen verlangen, maken haar bijna gek. Het wordt niet beter als hij in haar beweegt. Het heeft amper effect op de storm die in haar raast. Wat hij ook doet, dit is niet wat ze had verwacht.

Ze legt haar hand kort op zijn schouder, om zijn aandacht te trekken. Ze hoort hem zuchten en in haar oor hijgen. Bestaat ze wel voor hem?

Dan volgt een luide kreun. Hij gaat meteen uit haar, staat op en trekt zijn broek weer op. 'Dat was zalig. Ik heb andere verplichtingen.'

Hij gaat even op het bed zitten om zijn laarzen aan te trekken en gaat er dan weer vandoor.

Vultura blijft liggen, met haar blik op het plafond gericht. Haar ademhaling vertraagt langzaam. Ze kan niet benoemen wat er in haar omgaat. Tussen haar benen lijkt het een slagveld, waar de strijd nog niet gestreden is. De bevrediging die ze zocht, blijft uit.

In de wieg beweegt de baby zacht.

Ze draait haar hoofd niet. Haar lichaam trekt aan haar. De keizer is weg, haar verlangen nog niet.